

gene, og når den socialdemokratiske ordfører selv åbner debatten, må han også regne med, at vi andre kommenterer den socialdemokratiske ordførers indlæg med korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Jeg tror egentlig, jeg fik det sagt tydeligt nok; men for at det skal være helt klart for hr. Hans Christian Schmidt, er det klippefast, at forudsætningerne i 1991 for at indgå en aftale – som jeg ikke erindrer at Venstre var med i, men det kan vi jo slå op – var, at de penge, man sparer og beholdt i kassen, skulle blive i systemet.

Der skete noget, som nogle vil kalde et kiks og andre en god diskussion, og som hr. Hans Christian Schmidt ganske rigtigt refererede til i et finanslovoplæg i det tidlige forår. Jeg gav, som hr. Hans Christian Schmidt rigtigt refererer, udtryk for, hvad der var udgangspunktet i 1991, nemlig at pengene skulle blive i systemet. Men den diskussion er i virkeligheden forholdsvist uinteressant nu, for nu får vi mulighed for at indgå en ny aftale på basis af hverken hr. Hans Christian Schmidts eller i al beskedenhed min egen indblanding i tingene. Lad os nu få den arbejdsgruppe til at fungere.

Hans Christian Schmidt (V):

Kulturministeren er endnu en gang blevet tvunget til at besinde sig, og denne gang har det ført til et forslag til lov om ændring af lov om biblioteksafgift, som Venstre overordnet kan tilslutte sig.

Men selv om forslaget er et skridt i den rigtige retning, er det kun et spagt skridt, som er langt fra at være tilfredsstillende. Kulturens nuværende minister synes nemlig generelt at mangle forståelse for, at biblioteksafgiften er det offentliges kompensation til forfatterne, fordi de låner deres produkter ud til offentligheden. Det er produkter, der har krævet en arbejdsindsats, og derfor skal forfatterne også belønnes efter fortjeneste. Når kulturens nuværende minister bestandig omtaler denne afgift som en støtteordning, må det derfor skyldes, at ministeren ikke har forstået, at den er en kompensation for det indtægstab, forfatterne lider, fordi de udlåner deres bøger. Det er ikke en støtte, det er en kompensation.

Her kan det også være på sin plads at minde om andre kunstnere i landet, som lider under de forhold, og jeg tænker her på det, vi har hørt fra landets musikere. For 10 millioner udlånte vær-

ker modtager de en samlet sum på 2 mio. kr., hvorimod forfattere med et samlet udlån på 70 millioner værker – altså syv gange så mange – ikke blot modtager syv gange så meget, men 60 gange så meget.

Og jeg vil gerne bede, om ministeren vil redde for, hvordan det hænger sammen, og om ministeren vil forsøge at sige noget om det.

Jeg skal her citere, at der var en fra Musikerforbundet, der havde en artikel i en avis, hvor man skrev om de tal, og jeg vil gerne bede ministeren om enten at bekræfte, at det hænger sådan sammen, eller også sige, om hun finder, at det er sådan, det skal fortsætte, eller om hun har en anden opfattelse.

I Venstre har vi den opfattelse, at vi bør give kunstnere, hvad enten de er forfattere, musikere eller andet, de bedste muligheder for at leve af deres kunst frem for at begrænse disse muligheder. Det er en opfattelse, kulturens egen minister ikke deler, forstår jeg. Hvorfor ønsker ministeren ellers at hive 11,4 mio. kr. fra de 84 bedstselgende forfattere her i landet og bruge dem som besparelse eller på andre kulturpolitiske tiltag?

Det var en sørgelig tanke og et held, at den nu ikke bliver gennemført. Tænk på, om nogle af de 11,4 mio. kr. var gået til et projekt som Mindship Fonden, som kulturministeren har begavet med 5 mio. kr. Jeg ville oprigtig føle mig vred som forfatter, hvis der blev skaltet og valtet med de penge, jeg var blevet frataget, på en sådan måde, som der har været tale om med Mindship Fonden. Kulturministeren har altså i Venstres øjne her et problem, når det drejer sig om at administrere og prioritere.

Det har derfor også været en hån mod forfatterne, at der har været en bundgrænse. Vi siger gerne, at vi har været med i det forlig i 1991, vi står ved det, men det betyder jo ikke, at man ikke skulle have sat et arbejde i gang i de 5 år, der nu er gået, for at begynde at vurdere, om det nu virker. Men vi må konstatere nu, lige før forliget udløber, at der intet er lagt frem. Vi har intet arbejde sat i gang; det skal vi først til. Det er ikke rimeligt.

Jeg finder helt klart, at vi ikke længere skal have den grænse på 1.200 kr., og vi kan tilslutte os, at den ophæves.

I Venstre mener vi, at det må være en menneskeret, at forfattere eller andre arbejdende mennesker bliver betalt for det arbejde, de præsterer, hvad enten det drejer sig om et par hundrede kroner eller om flere hundrede tusinde kroner.